

O BOHU S BOHEM K BOHU

Vilém Jelen

Otázky, odpovědi, důkazy, svědectví a
povídání o Bohu s Bohem a k Bohu

Na úvod pár slov

Budu rád, pokud čtenář nalezne v této knížce něco, co by mu pomohlo při hledání Boha nebo smyslu života. Psát o Bohu je velmi těžké. Psát k Bohu nebo volat k Bohu to umíme všichni, zvláště když jsme v nesnázích. A psát o tom, jaké to je žít s Bohem prakticky nelze, protože vztah s Bohem je velice intimní záležitost a každý pokus předat kus svého vnímání či vztahu je většinou nepochopený. Přesto se o to v této knížce chci pokusit.

Chci psát o Bohu, chci psát k Bohu, chci psát s Bohem.

Abychom mohli něco o Bohu sdělit, měli bychom s Bohem žít, musíme s Bohem komunikovat a musíme po Bohu také toužit. Nevím, zda to není troufalost psát něco o Bohu, ale doufám v Něho a s Bohem se snažím také žít. Věřím a přeji vám, abyste po přečtení této knížky byli Bohu blíž. Určitě vám následující řádky o Bohu něco napoví a snad napomohou s Ním také žít a k Němu se modlit.

Věřím, že je tato knížka inspirována Duchem Svatým. Věřím, že jsme Bohem pozváni spolupodílet se na jeho stvořitelském díle. A věřím, že ke mně bude Bůh shovívavý, až si tuto knížku přečte. Asi se i zasměje.

Dlouho jsem se psaním otálel. Myslím, že osob k tomu povolaných je daleko víc a jsou daleko vhodnější. Ale přesto jsem se o to pokusil.

Mnoho věcí, které zde zazní, jsem někdy v životě četl nebo slyšel. Občas se tedy nebude jednat o citace, spíše budu parafrázovat. Proto se omlouvám, pokud čtenář danou myšlenku už někde zaregistroval a já neuvádím zdroj. Pokud zde zazní slova převzatá, zdroj samozřejmě uvádím.

Tato kniha není příručkou, jak žít s Bohem nebo Jej nalézt. Berme tyto řádky spíše jako takové povídání o Bohu nebo inspiraci k cestě životem. A také není cílem této knížky dokázat, že Bůh existuje. Pravda se dokazuje vždy obtížně. Já v Boha věřím, proto o něm píšu.

Obsah:	3
---------------	----------

O BOHU

1. Kdo je Bůh?	4
2. Eucharistické zázraky	8
3. Mučedníci	17
4. Co o Bohu říkají jiní	21

S BOHEM

1. Jak s Bohem žili svatí
2. Jak s Bohem žít nelze
3. Jak žít s Bohem

K BOHU

1. Jak najít cestu k Bohu?

2. Jak se k Bohu obraceli někteří světci?

O BOHU

1. Kdo je Bůh?

Pojďme hledat odpověď v Bibli: „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.“ (*Jan 1, 1*)

Ano, takto to čteme a věříme, že to tak bylo. Ale kdo je doopravdy Bůh? Nebo, Co je Bůh? Bůh je Láska, Moudrost, Trpělivost, Dobrota. Takto bychom mohli vyjmenovávat další kladné vlastnosti a všechny by mluvily o Bohu.

Při identifikaci Boha jsme si zvykli Jej označovat jako soubor dobrých vlastností, ale je to tak správné? Boha nemůžeme natěsnat do lidských závorek. Stvořitel vesmíru je neidentifikovatelný lidským chápáním.

Když Mojžíš na hoře Choreb přistoupil k hořícímu keři a ptal se: „Kdo jsi?“, dostal následující odpověď: (Ex 2,23-4,18) Bůh řekl Mojžíšovi: „JSEM, KTERÝ JSEM.“ A pokračoval: „Řekni Izraelcům toto: JSEM, posílá mě k vám.“

Z toho bychom mohli vyvozovat, že Bůh je všechno. Je všechno ve všem.

S tímto označením Boha se setkáváme v především v Novém zákoně. Mluví o tom několik veršů:

Pavel v listu Koloským 1:17 říká: On předchází všechno, všechno v něm spočívá, ...

Skutky apoštolské 17:28 - 29 také uvádí: „Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme,“ jak to říkají i někteří z vašich básníků: „Vždyť jsme jeho děti. Jsme-li tedy Božími dětmi, nemůžeme si myslet, že božstvo se podobá něčemu, co bylo vyrobeno ze zlata, stříbra nebo z kamene lidskou zručností a důmyslem“.

Otázka, kdo je Bůh, je těžká a nelze na ní odpovědět k uspokojení všech.

Jedno však je jisté. Bůh je skutečnost, která nám byla zjevena, prostřednictvím jeho Syna Ježíše. Ježíš sám mluví o tom, že je Bůh. Mluví také o tom, že je zde Otec a Duch. Od Ježíše tedy víme, že Bůh je jeden ve třech osobách.

Během staletí se názor na to, kdo je Bůh, mnohokrát změnil. A troufám si říct, že se dál také měnit bude. To, kdo je Bůh nebo jaké je Jeho Jméno, všichni poznáme po smrti. Musíme konstatovat: Bůh je tajemství.

Krásně k tomuto přistupují Židé. Z úcty Boha nenazývají jménem. Hospodin se v hebrejštině nazývá JHVH (nebo také YHWH), což je tetragramaton, tedy čtyřpísmenné zkratkové označení. Toto jméno je považováno za tak svaté, že se nevyslovuje nahlas. Místo toho se používají náhrady, jako jsou Adonaj (Pane) nebo Ha-Šem (To Jméno). Někdy se také

používají tři tečky, aby se naznačilo, že se jedná o nepřístupné jméno.

Když se Mojžíš ptá Boha v hořícím keři: „Kdo jsi?“ Nedostal odpověď, jakou si zřejmě představoval. Slyšel: „Jsem, který Jsem.“ A je to logické, On je zde od počátku, je nekonečný, a bude zde navěky. JSEM = vše je protknuto Bohem.

Boha pojmenovat je logická snaha Boha nějak poznat, uchopit. Přestože je to nemožné, stále se o to pokoušíme. Richard Rohr ve své knize Boží tanec, Boha nazývá Slovesem.

Stvořitel: Bůh je často označován jako Stvořitel, protože věříme, že stvořil vesmír a všechny živé bytosti. Také věříme, že toto tvoření stále pokračuje.

Milující: Bůh je popisován jako milující, protože věříme, že k nám má nekonečnou lásku a stará se o nás.

Soudce: Je označován jako Ten, který posuzuje naše činy a rozhoduje o našem věčném životě.

Spasitel: Bůh je také nazýván Spasitelem, protože nám skrze svého Syna, nabízí spásu a odpuštění hříchů. Pokud se této nabídky dobrovolně zřekneme, už pro nás nemůže nic udělat.

Celkově vzato, slovesa, kterými je Bůh nazýván, nám pomáhají lépe pochopit jeho charakter a vztah k nám.

Každý člověk si pod slovem Bůh může představit cokoliv. A mnohdy to tak bývá, různá náboženství mají různé bohy a těm

se klaní. Každý člověk, který Boha hledá, se Jej snaží sevřít do nějaké podoby, do konkrétní vizualizace. Bůh je Bůh a není to, co si o něm myslíme, Bůh je všechno jen ne to, co si myslíme, že Bůh je. (Parafráze výroku svatého Augustina).

Proč se tedy zamýšlet nad tím, kdo je Bůh, když je to nemožné? Boha chceme poznat a chceme Jej hledat. Je to normální a přirozené. Doufáme, že až Boha poznáme, tak Jej budeme schopni pochopit. V pořádku, hledejme Boha! Začleňme Ho do svého života! Žijme s Ním! Nic jiného si nepřeje.

Kdo žije duchovním životem a má už s Bohem nějaký vztah, ví, kdo je Bůh. Nevěří - ví. Popsat Boha člověku, který jej hledá, je složité. Slova nikdy nemohou obsáhnout nebo nastínit myšlenky zcela dokonale. Naše slova, naše řeč je chabá v popisování vnitřního duchovního života. Pokud o Bohu něco čtu, ale nesnažím se nad tím přemýšlet, čtu jen krásná nebo zbožná slova. Sice vnímám myšlenky druhého, ale bez vlastního zkoumání, nemohu pochopit, co mně ten druhý chtěl říct.

Každé slovo nebo myšlenka vyřčená ústy někoho jiného, je popis nebo názor toho daného člověka. Mohu se s ním ztotožnit, nebo to také nepřijmout, ale pořád to není moje. Moje se to stane, až nad vyřčeným budu uvažovat a vytvořím si vlastní pohled.

Kdo s Bohem mluví a Boha slyší, už ví, kdo je Bůh. Takovému člověku to můžeme věřit, nebo nemusíme, ale nelze to pochopit. Sdílet, jaký mám vztah a popsat Boha je proto velmi obtížné, ne-li nemožné. Každý si musí najít vlastní cestu.

Uvedu malý příklad. Půjdeme dva na procházku. Jdeme stejnou cestou a stejným směrem, ale každý tuto cestu vnímáme jinak. Své pocity si pak můžeme sdělit, ale stejně bude převládat vlastní vnímání. Ale pokud si vyslechneme to, jak tuto procházku vnímal druhý – obohatí nás to. A příště si budu všimnout i toho, čeho si všiml ten druhý.

Bůh je Dobrota, Láska... Ale Bůh je také Kamarád, Přítel. Bůh je vždycky tam, kde ho potřebujeme. Asi mnozí namítnou, kde byl Bůh, když se zabíjeli lidé v koncentračních táborech? Kde je Bůh, když hlad bída a další lidské trápení sužují velkou část lidstva? Nevím, ale věřím, že Bůh je v každém lidském srdci. Je tam a čeká, až Ho uvnitř svého srdce objevíme. Pokud tuto jeho přítomnost ignorujeme, pak Bůh nenadělá nic a člověk začne ubližovat člověku. Máme totiž od Boha velký dar – svobodnou vůli. A Milující Bůh ji zcela respektuje. Pokud ho pozveme do svého života, začnou se dít věci.

2. Eucharistické zázraky

Velkým a obdivuhodným důkazem Boží existence, jsou zázraky. Zázraky jsou nevysvětlitelné události, nadpřirozeného charakteru.

Zakladatel židovského státu David Ben Gurion, první izraelský premiér, prohlásil: „ Kdo nevěří na zázraky, není realista.“

První zázrak učiněný Bohem bylo stvoření světa. Tento zázrak je nazýván různě: velký třesk, evoluce a podobně. V Bibli se dočteme o mnoha Božích zásazích.

Apoštol Jan říká: „Boha nikdo nikdy neviděl...“ Přes toto tvrzení apoštola je doloženo mnoho zjevení Boha. Je také doloženo mnoho zázraků, takže důkazů o Bohu máme hodně. Pokud Ho hledáme, tak Ho nalezneme.

Mezi velké důkazní materiály existence Boha, řečeno terminologií kriminalistů, patří eucharistické zázraky.

Tyto zázraky dosvědčují Ježíšovo Božství. Proč se budeme bavit o Ježíši jako o Bohu? Na to nám odpovídá apoštol Jan: „Boha nikdo nikdo neviděl, jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl.“ (Jan 1,18)

Jan říká, že Ježíš je jednorozený Syn Boží. Je tedy Bůh. A jakožto pravý Bůh a pravý člověk se nám dává v Eucharistii. Opět to potvrzuje Jan: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ (Jan 1,14)

Církev a papež potvrdili pravdu o Ježíšově lidství i božství v různých historických okamžicích. Zde jsou některé z těchto prohlášení:

První ekumenický koncil v Niceji (325 n. l.): Na tomto koncilu byla formulována Nicejská vyznání víry, která potvrzují, že Ježíš je pravý Bůh a že je jednotný s Otcem. Toto vyznání bylo přijato jako oficiální stanovisko Církve.

Chalcedonský koncil (451 n. l.): Na tomto koncilu byla definována hypostatická jednota Ježíše Krista. To znamená, že Ježíš je plně člověk a plně Bůh. Jeho dvě přirozenosti nejsou smíšené, zmatené, oddělené nebo rozdělené.

Katechismus katolické církve: Katechismus potvrzuje, že Ježíš je pravý Bůh a pravý člověk. Jeho božství a lidskost jsou neoddělitelné a spojené v jedné osobě.

Tato prohlášení jsou základem víry v Ježíše Krista jako Syna Božího a Spasitele lidstva. Ježíš, jako vtělené Slovo, nám přinesl zprávu o Bohu a ukázal nám jeho lásku a milost.

Ježíš při poslední večeři pronesl slova, která opakujeme při každé mši svaté: „Když jedli, Ježíš vzal chléb, požehnal, lámal a dal učedníkům se slovy: ‘Vezměte a jezte; toto je mé tělo.’ Potom vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: ‘Pijte z něj všichni; toto je má krev nové smlouvy, která se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů.’” (Matouš 26,26-28)

Eucharistické zázraky dokazují, že předchozí Ježíšova slova nebyla symbolická, ale že mluvil o skutečném těle a skutečné krvi. Eucharistické zázraky jsou trvalým dokladem pravosti

katolické nauky a mají za cíl poukázat na reálnou přítomnost Krista v eucharistii.

Několik případů:

Lanciano (8. století): Vůbec první zaznamenaný případ eucharistického zázraku pochází z italského města Lanciano.

V roce 750 v kostele sv. Františka kněz pochyboval o skutečné přítomnosti Krista v proměněné Eucharistii. Během slavení mše svaté, když vyslovil slova proměnění, se Hostie přeměnila na Maso a víno na Krev. Maso je stále nezměněné a Krev je rozdělena na pět stejných částí, které dohromady dávají stejnou hmotnost, jako každá zvlášť tj. 15,85 gramů. Množství proteinů v Krvi je stejné, jako v čerstvé krvi. Tento zázrak byl v letech 1574 až 1886 předmětem mnoha zkoumání a byl několikrát oficiálně potvrzen za pravý. V roce 1970 byl zázrak podroben vědeckému bádání profesory z university ze Sieny, kteří dospěli k následujícímu závěru:

Maso je pravé lidské, tvořeno srdeční svalovou tkání. Krev je pravá lidská, krevní skupina AB. Maso, které je součástí této hmoty, je normální a jedná se o živou lidskou tkáň. Jde o neobvyklý fenomén, navzdory ovzduší a biologickým vlivům. Maso a Krev zůstává tímto způsobem zachováno již 12 století.

Professor E. Linoli podal 4. března 1971 podrobnou zprávu z vědeckého hlediska:

1. Zázračné Maso je stejné jako normální maso (hmota), které je složeno ze svalové tkáně.

2. Zázračná Krev je stejná jako pravá krev, což potvrdila Chromatografická analýza s absolutní jistotou.

3. Imunologická studie prokázala obrovské zajímavosti ve vědeckém světě.

4. Proteiny v krvi mají normální rozdělení jako normální čerstvá krev.

5. Histologická pitva neodhalila žádné stopy soli a jiné látky používající ve středověku za účelem balzamování.

Relikvie tohoto zázraku jsou uchovávány v kostele svatého Františka v Lancianu.

Zdroj: fatym.com

Roku 1263 se odehrál podobný úkaz. Knězi Petrovi z Prahy při mši svaté v Bolseně začala v rukou během pozdvihování hostie krvácet, což viděli i přítomní věřící a případ se stal předmětem církevního i světského zkoumání. Papež Urban IV. zázrak církevně schválil a pověřil Tomáše Akvinského k napsání mešního řádu pro nově ustanovený svátek - slavnost Těla a Krve Páně.

Většina zázračných Hostií, které se staly součástí eucharistického zázraku, byly podrobeny vědeckému zkoumání.

Na popud arcibiskupa Bergoglia (po r. 2013 papeže Františka) byl vědecky zkoumán také eucharistický zázrak z Buenos Aires:

Na konci roku 1999 byl požádán lékař Ricardo Gomez Castañón (neuropsycholog a neurofyziolog) ke zkoumání vzorků, pocházejících z událostí v Buenos Aires z let 1992 a 1996. Jak sdělil v lednu 2000 periodiku argentinské armády, vzorky obsahovaly lidskou DNA. Lékař John Walker ze Sydney byl také požádán, aby vzorky ověřil. Jeho závěr byl, že se jedná o svalové buňky a krvinky odebrané člověku, který utrpěl trauma, jelikož je na nich možné pozorovat zánětlivé změny. Walker o svých závěrech informoval Castañóna v roce 2003.

Zkoumání provedl v New Yorku v roce 2005 také dr. Frederick Zugibe, forenzní expert, jehož zkoumání byli přítomni novinář Mike Willesee a právník Ron Tesoriero. Jeho závěry byly následující:

Předmětná hostie z roku 1996 v Buenos Aires

„Analyzovaný materiál je fragmentem tkáně srdečního svalu, vyňatý z levé komory srdeční v blízkosti chlopně. Tento sval odpovídá za kontrakci srdce a je třeba připomenout, že levá srdeční komora vhání krev do všech částí těla. Tkáň zkoumaného srdečního svalu vykazuje zánět, což dokládá zvýšený počet bílýchrvinek, který dosvědčuje, že v momentu odebrání vzorku bylo srdce živé, neboť bílé krvinky mimo žijící organismus umírají. Bílé krvinky navíc pronikly do svalové tkáně a tato skutečnost nasvědčuje tomu, že srdce utrpělo

těžký stres, jako by na hrudník jeho majitele dopadaly tvrdé rány.“

— dr. Frederick Zugibe[

r. 1247 – Tento zázrak je podobný zázraku Lanciano-Offideho. Ženu v portugalském Santarému trápila manželova nevěra a rozhodla se, že požádá o pomoc čarodějnici. Věštce jí řekla, že potřebuje proměněnou hostii. Žena chodila na mši do kostela Svatý Štěpán, přijala Eucharistii do úst, pak si Eucharistii z úst vyndala, zabalila ji do kusu látky a zamířila ke dveřím kostela. Ale než se dostala ven, hostie začala krváčet. Když dorazila domů, vyděšená schovala krvavou hostii ve svém pokoji. Truhla, ve které ji schovala, začala vyzařovat zázračné světlo. Žena litovala toho, co udělala, a druhý den ráno se vyzpovídala svému knězi. Kněz přišel a vzal hostii zpět do kostela. Tam krvácela další tři dny. Po přezkoumání a schválení zázraku byl kostel přejmenován na kostel Svatého zázraku a zakrvácená hostie je zde vystavena dodnes. Hostie během století krvácela ještě několikrát.

Další eucharistický zázrak z nedávné doby se odehrál v Polsku. 12. října 2008. Filip Zdrodowski sloužil mši svatou v kostele sv. Jana. Když rozdával svaté přijímání, jedna hostie upadla. Všimla si toho žena a upozornila na to kněze. Kněze to samozřejmě vyděsilo, protože si myslel, že hostie je znečištěná. Podle předpisu ji opatrně umístil do malé nádoby, ve které si na konci mše sv. myje prsty. Po skončení mše sv.

vzala kostelnice nádobu a nalila její obsah do větší nádoby, kterou zamkla do skříň, kde se schovávají mešní předměty.

O týden později, 19. října, kolem osmé hodiny ranní, otevřela skříň a zjistila, že se hostie částečně rozpustila, ale uprostřed bylo něco červeného.

Pozvala kněze, který prohlédl hostii a předal případ úřadu arcibiskupa Ozorowskeho. Ti spolu s diecézními kněžími a profesory prohlédli hostii a rozhodli, že se počká na další vývoj událostí. Nádoba s hostií byla přenesena zpět do farního kostela a na příkaz arcibiskupa Gniedziejka pečlivě vyjmuli hostii s červenou hmotou a položili ji na čistý korporál uzamčený ve svatostánku. Červená hmota po čase uschla. Následně byli pozváni dva vědci z Lékařské univerzity v Bialystoku, aby záležitost vyšetřili. Závěr šetření je, že červená hmota, kterou studovali, jim připomíná ze všech známých tkání nejvíce srdeční tkáň. Metropolitní komise, která má tuto záležitost rovněž na starosti, vyloučila záměnu hostie nebo jinou manipulaci. Současně potvrdila, že tento případ neodporuje víře Církve, ale naopak ji potvrzuje. Definitivní verdikt zatím nebyl vynes.

r. 1772 PATIERNO. Jedné lednové noci ukradl neznámý zloděj ze svatostánku spolu s oltářním náčiním asi 100 hostií. Lidé se domnívali, že se zloděj hostií zbaví někde v blízkosti, a proto je hledali. Nemohli je však najít. Různé nespřízněné osoby měly různé vidění. Zvláště pozoruhodné bylo svědectví malého Josefa, který tvrdil, že viděl mnoho paprsků tryskajících z

jednoho místa na panství vévody z Delle Grottolelle. A skutečně, po 31 dnech byly na hnojišti na základě vizí, které měli různí lidé, objeveny ukradené hostie. Byli v neporušeném stavu. Na toto místo přivedlo hledající zvláštní světlo a holubice. Zázrak je podrobně popsán sv. Janem. Alfonsem z Liguori. Dochoval se také důkladný záznam diecézního procesu, který vypracoval diecézní vikář Mons. Onorati. Na památku této události o několik let později byl postaven nový kostel. Hostie zkoumali několikrát odborníci z Neapolské univerzity a prohlašují, že to, jak jsou hostie zachovalé, nelze vysvětlit. Bohužel, v noci z 23. na 24. října v roce 1978 byl relikviář ukraden a od té doby o něm nikdo nic neslyšel.

Eucharistické zázraky zkoumal také mladý chlapec Carlo Acutis. Byl to italský teenager, který se stal známým díky svému nadšení pro počítače a internet, ale také díky své hluboké víře a zájmu o eucharistické zázraky.

Tyto zázraky katalogizoval na webových stránkách, které vytvořil před svou smrtí na leukémii. Jeho práce přispěla k většímu povědomí o eucharistických zázracích a jejich důležitosti pro katolickou víru.

A nakonec ještě jeden příklad:

O svátku Letnic, který se slavil 11. června 2000, se při slavení mše svaté v kostele Matky Boží v Římě v Itálii stal velký eucharistický zázrak. Stal se během mše celebrowané biskupem Claudiem Gattim.

Biskup vše popisuje takto:

„Jakmile jsem dořekl slova pro proměňování chleba, začala z hostie kapat krev. Čas se pro mě zastavil. Položil jsem hostii,

kterou jsem pevně držel v ruce, a rozjímal o Božské krvi, která se rozlévala po většině jejího povrchu.

Dlouho jsem se nepohnul, ostatní se domnívali, že je mi špatně, protože se mi na tváři střídala šokující bledost a silný rumělec.

Jakmile jsem se trochu uklidnil, zvedl jsem hostii.

Ve tvářích shromážděných bylo mnoho emocí, ale vše se odehrávalo v atmosféře hlubokého soustředění a živé účasti.

Poté, co jsem pronesl slova o proměňování vína a pozvedl kalich, vzal jsem patenu, která obsahovala krví potřísněnou hostii, a další dvě hostie a ukázal jsem je mezi kostelními lavicemi, aby si je přítomní mohli prohlédnout zblízka a ověřit si pravdivost skutečnosti. Proměněná krvavá hostie voněla.

I když s lítostí, musel jsem pozřít hostii pokropenou krví, jak předepisují normy pokynů pro slavení mše svaté, obsažených v mešní knize.

Když jsem přistupoval ke svatému přijímání, těšil jsem se ze sladké chuti Ježíšovy krve a cítil jsem silné teplo a intenzivní vůni, která prostupovala mou bytostí.

Když jsme já a ostatní farníci viděli, jak krev vytékala z hostie, můžeme opakovat s apoštolem: „Ti, kteří to viděli, o tom svědčili, a jeho svědectví je pravdivé. On ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili.“ (Jan 19,37)

Tento zážrak byl zdokumentován také fotograficky.

Zdroj: www.catholicgists.com nebo
<https://www.studocu.com/es-mx/document/universidad-pontificia-de-mexico/hermeneutica-teologica/eucharisticky-zazrak-ke-kteremu-doslo-behem-mse-celebrovane-biskupem-claudio-gatti-v-rime-v-italii/69035367>

3. Mučedníci

Velkými svědectvími kromě zázraků jsou obětované životy pro víru v Boha. Povíme si něco o lidech, kteří pro své přesvědčení, že Ježíš je pravý Bůh a pravý člověk, zemřeli. Církev je po podrobném přezkoumání prohlásila za svaté.

Jedním z prvních mučedníků Eucharistie je sv. Tarsicius (245 – 257). Byl římským hochem, akolytou. Na cestě k vězněným křesťanům s Nejsvětější Svátostí byl od svých vrstevníků ubit kameny, protože bránil a chránil své poslání.

Bl. János Brenner (1931 – 1957), maďarský kněz. János zemřel za podobné situace jako Tarsicius, kterého kdysi jako žák představoval v divadelní hře. Na cestě, kde ho vrazi přepadli, nesl Eucharistii pro údajně umírajícího a chránil ji svým tělem. Komunisté, kteří rozhodli o jeho odstranění, využili mladíka, který v noci 14. prosince přišel na faru do Szentgotthárd (či Rabakethely) naléhavě žádat o udělení svátostí svému umírajícímu příbuznému. Otec János se hned vydal na cestu s posvátnými oleji a s Eucharistií ve schránce zavěšené na krku. Ráno pak byl na lesní cestě před obcí Zsidahegy (3 km od

Szentgotthárd) objeven se 32 bodnými ranami od dýky, kterým podlehl. Levou rukou přitisknutou na hrudi chránil Eucharistii. Jeho vrazi nebyli nikdy dopadeni. Byl nazván maďarským Tarsiciem.

Svatý Justin (100 – 165), řecký křesťanský teolog a filosof, jeden z církevních Otců. Byl světcem katolické církve a pravoslavné církve. Justin zemřel mučednickou smrtí za vlády Marca Aurelia. Byl udán filosofem Crescentiem za hlásání křesťanské nauky. Z výslechu jsou zachována akta, v nichž jsou uvedena Justinova slova: „Pokusil jsem se studovat všechny dostupné filosofie, což mne nakonec přesvědčilo, že jen jediné učení je pravé. To, které vyznávají křesťané, že Bůh je Stvořitel a Pán veškerého tvorstva, že Ježíš Kristus podle proroctví přišel na svět, aby spasil člověka a naučil ho celé pravdě.“

S dalšími odsouzenými byl zbičován a potom stát. Jeho ostatky jsou uloženy v bazilice sv. Vavřince za hradbami v Římě.

Sv. Martin I (? – 655)

Narodil se v Todi asi 150 km severně od Říma. Jako papežský legát strávil nějaký čas u císařského dvora v Konstantinopoli. Roku 649 se stal papežem a svolal do Lateránu synodu, na níž byly odsouzeny monotheletské bludy. Hájil katolickou víru, že Kristus jako dokonalý člověk měl kromě Božské vůle také

lidskou. Byl za to odvečen do konstantinopolského vězení, kde s ním bylo krutě nakládáno, a byl odsouzen k smrti. Nakonec mu rozsudek byl změněn ve vyhnanství do míst dnešního Krymu, kde vysílen útrapami zemřel.

Zdroj: www.catholica.cz

Na světě je také mnoho svatých mučedníků, kteří nejsou kanonizováni. Jeden příklad za všechny uvádí Fulton John Sheen.

Vlastním jménem Peter John Sheen byl americký katolický duchovní, birtualista, pomocný biskup v New Yorku, biskup v Rochesteru a titulární arcibiskup v Newportu. Jeho život byl plný významných okamžiků a jeho odkaz zasáhl mnoho lidí. Vatikán chystá jeho blahořečení.

Několik měsíců před jeho smrtí udělal celostátní televizní kanál rozhovor s biskupem Fultonem J. Sheenem. Redaktor oznámil svatému biskupovi, že je inspirací pro mnoho lidí, a tak by rád věděl, odkud vzal svou vlastní inspiraci. Také chtěl vědět, který papež ho inspiroval k tomu, aby byl tím, kým je.

Biskup Sheen odpověděl, že člověk, který ho inspiroval, nebyl řeholník, ale laik. Byla to jedenáctiletá čínská dívka.

Když komunisté převzali moc v Číně, začal biskup sdělovat příběh, zavřeli kněze na jeho vlastní faře, blízko kostela. Kněz vyděšeně sledoval z okna, jak komunisté vtrhli do chrámu a

zamířili ke svatostánku. Naplnění nenávistí znesvětili svatostánek, vzali kalich a hodili jej na zem. Proměněné hostie popadaly na zem. Kněz přesně věděl, kolik hostií je v kalichu: třicet dva. Když komunisté odcházel, možná si nevšimli nebo nevěnovali pozornost dívce, která se modlila vzadu v kostele a viděla všechno, co se dělo. V noci se holčička vrátila, proplížila se kolem stráže, která byla na faře, a vstoupila do chrámu. Tam vykonala svatou hodinu modlitby, akt lásky jako náhradu za urážku spáchanou proti Nejsvětější Svátosti. Po své svaté hodině přistoupila k rozsypaným hostiím, poklekla a naklonila se dopředu, jazykem přijala Ježíše ve svatém přijímání (v té době se laici nesměli dotýkat Eucharistie rukama). Holčička se vracela každý večer, byla to její svatá hodina a přijímala Ježíše v Nejsvětější Svátosti. Dvaatřicáté noci, poté, co přijala poslední hostii, omylem vydala zvuk, který probudil strážného. Rozběhl se za ní, popadl ji a ubil ji k smrti pažbou své zbraně. Svědkem tohoto hrdinského mučednictví byl onen kněz, který se v hluboké sklíčenosti díval z okna svého pokoje přeměněného na celu.

Když biskup Sheen slyšel tento příběh, byl tak inspirován, že slíbil Bohu, že bude každý den po zbytek svého života konat svatou hodinu modlitby před Ježíšem v Nejsvětější Svátosti.

Jestliže tato malá holčička mohla svým životem dosvědčit skutečnou a krásnou přítomnost svého Spasitele v Nejsvětější Svátosti, pak byl biskup nucen učinit totéž. Jeho jedinou touhou od té chvíle bude přitáhnout svět k hořícímu Ježíšovu Srdci v Nejsvětější Svátosti.

Děvčátko naučilo biskupa pravé hodnotě úcty k Eucharistii; jak víra může překonat všechny strach a jak pravá láska k Ježíši v Eucharistii musí přesáhnout samotný život.

Zdroj: Catholic Gists Int'l

4. Co o Bohu říkají jiní

Když se Ježíš ptal apoštolů: „...za koho mě pokládají lidé?“ odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: "A za koho mě pokládáte vy?" Šimon Petr odpověděl: "Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!" Ježíš mu na to řekl: "Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože to ti nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec.“ (Mt 16, 13-17)

Takto tedy mluví o Bohu apoštol Petr, který zemřel zřejmě v roce 64, ukřižován hlavou dolů.

Albert Einstein (1879 – 1955), slavný teoretický fyzik, se vyjadřoval k otázce existence Boha různými způsoby. I když nebyl náboženským fundamentalistou, měl k víře a duchovním tématům určitý vztah. Zde je jedna z jeho známých citací:

„Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v Něho věří a činí, co je spravedlivé.“

Matka Tereza (1910 – 1997), řeholnice a zakladatelka řádu Misionářek lásky. Byla obdivuhodnou osobností, jejíž humanitární dílo zasáhlo mnoho lidí po celém světě. Jednou řekla knězi: "Je to Kristus, o kterého pečujeme v chudých."

Zdroj: AL

Svatý Jan XXIII. (1881 – 1963), vlastním jménem Angelo Giuseppe Roncalli, byl 261. papežem katolické církve. Mezi nejdůležitější činy jeho pontifikátu náleží svolání druhého vatikánského koncilu a vydání encykliky *Pacem in terris*, které mu ve spojení s diplomatickými aktivitami přineslo přezdívku papež míru, řekl:

„Kdo má víru, ten se netřese. Nic nedělá neuváženě, není pesimistický, neztrácí nervy. Víra, to je veselost, která pochází od Boha.“

George Bernard Shaw (irský dramatik 1856–1950)

„Kde není náboženství, stává se dobrým mravem pokrytectví. Kde není vědění, nevědění se samo prohlásí vědou.“ —

Zdroj: <https://citaty.net/nabozenstvi-a-vira/?page=2>

Nikola Tesla (1856 – 1943), vynálezce, jemuž mimo jiné, vděčíme za využívání střídavého proudu: „Dar duševní síly pochází od Boha, Božské bytosti, a pokud soustředíme svoje myšlení na tuto pravdu, naladíme se na tuto velkou sílu. Moje matka mě naučila hledat všechnu pravdu v Bibli.“

Sv. Jan Maria Vianney (1786 – 1859), francouzský kněz, farář z Arsu: „Kdybychom věděli, jak moc nás Bůh miluje, umřeli bychom šťastím.“

Sv. Terezie z Avily (1515 – 1582), řeholnice: „Ničím se neznepokojuj, ničím se nermuť, všechno pomíjí. Bůh se ale nemění. Máš-li v srdci Boha, nic Ti nechybí, jeho láska stačí.“

Marek Vácha (1966), katolický kněz a biolog: „Jsem přesvědčen (málo naplat, jsem věřící křesťan), že Bůh je schopen stvořit svět ve vteřině, během sedmi dnů nebo jestli chcete, během evoluce. Čas vnímám tak, že se v určitém slova smyslu nacházíme v šesti dnech stvoření. Připomíná mi to nějakou fugu, choreografii. Neustále vznikají nové druhy.“

Zdroj: <https://azcitaty.cz/citaty-o-bohu/>

S BOHEM

1. Svatí, kteří žili s Bohem

Jak lze s Bohem žít? Jsme stvořeni k lásce a toužíme lásku zažívat. Jak to ale udělat, aby každý člověk na této zemi zažíval lásku? To je otázka, na kterou věřící lidé znají jednoduchou odpověď. Nechat se Bohem milovat.

Pojďme hledat návod u lidí, kteří tuto zkušenost zažívali. Uvedu několik svatých, kteří s Bohem žili, Bohem se nechali milovat a tím nás mohou inspirovat.

V Bibli je popisováno, jak Bůh provází svůj vyvolený národ. Jak provází Abraháma, Izáka, Jákoba, Josefa, Mojžíše a další. Každý z výše jmenovaných se s Bohem setkal a Bůh k němu promlouval.

Jáko b měl s Bohem dokonce fyzický kontakt.

Mluví o tom Genesis 32:26-30:

Pak zůstal Jáko b sám a tu s ním kdosi zápolil, dokud nevzešla jitřenka. Když viděl, že Jáko ba nepřemůže, poranil mu při zápolení kyčelní kloub, takže se mu vykloubil. Neznámý řekl: „Pusť mě, vzešla jitřenka.“ Jáko b však odvětil: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“ Otázal se: „Jak se jmenuješ?“

Odpověděl: „Jákov.“ Tu řekl: „Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstál.“ A Jákob ho žádal: „Pověz mi přece své jméno!“ Ale on odvětil: „Proč se ptáš na mé jméno?“ A požehnal mu tam.

Podobnou zkušenost jako Jákob zažil také sv. Ignác z Loyoly (1491 - 1556). Během své konverze komunikoval s Bohem a zažil velice drsný přerod z obyčejného vojáka k oddanému Božímu služebníku. Sepsal tzv. Ignaciánské exercicie, které slouží k nalezení lepšího a intenzivnějšího vztahu s Bohem.

Ve své autobiografii popisuje také noční vidění Panny Marie s Ježíškem. Když na ně hleděl, cítil útěchu a zároveň vnitřní odpor k životu, jaký dosud vedl. Vzájemný pohled odstraňoval ze srdce všechny Inigovy dřívější nedobré náklonnosti. Jak sám uvedl v srpnovém listě r. 1553, nikdy od onoho okamžiku nepřivoliil ve svém životě k něčemu smyslnému.

Sv. Markéta Marie Alacoque (1647 -1690) byla francouzská mystička a řeholnice řádu vizitantek. Zasloužila se o zavedení svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. S Bohem se setkávala každý čtvrtek od od 23 do 24 hodin, při takzvané svaté hodině. Ježíš se jí zjevil a požádal jí o tuto službu lásky, abys s ním nesla útrapy getsemanské zahrady.

Velkou inspiraci lze najít v životě sv. Pavla (dříve Šavla nebo také Saula, dle překladu). Příběh o Pavlově obrácení se

nachází na více místech v Novém zákoně, například v Skutcích 9:1-22, 22:3-16, 1. Korintským 15:9-10, Galatánům 1:11-24 a 1. Timoteovi 1:12-162.

Je to povzbuzení k hledání pravdy a změně, která může přinést hluboký smysl do života.

Skutky 9, 1 - 22:

Saul nepřestával vyhrožovat učedníkům Páně a chtěl je vyhladit. Šel proto k veleknězi a vyžádal si od něho doporučující listy pro synagogy v Damašku, aby tam mohl vyhledávat muže i ženy, kteří se hlásí k tomu směru, a přivést je v poutech do Jeruzaléma. Na cestě, když už byl blízko Damašku, zazářilo kolem něho náhle světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel hlas: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ Saul řekl: „Kdo jsi, Pane?“ On odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co máš dělat.“ Muži, kteří ho doprovázeli, zůstali stát a nebyli schopni slova; slyšeli sice hlas, ale nespatriili nikoho. Saul vstal ze země, otevřel oči, ale nic neviděl. Museli ho vzít za ruce a dovést do Damašku. Po tři dny neviděl, nic nejedl a nepil.

V Damašku žil jeden učedník, jménem Ananiáš. Toho Pán ve vidění zavolal: „Ananiáši!“ On odpověděl: „Zde jsem, Pane.“ Pán mu řekl: „Jdi hned do ulice, která se jmenuje Přímá, a v domě Judově vyhledej Saula z Tarsu. Právě se modlí a dostalo se mu vidění, jak k němu vchází muž jménem Ananiáš a vkládá na něj ruce, aby opět viděl.“ Ananiáš odpověděl: „Pane, mnoho lidí mi vyprávělo o tom člověku, kolik zla způsobil bratřím v Jeruzalémě. Také zde má od velekněží

plnou moc zatknout každého, kdo vzývá tvé jméno.“ Pán mu však řekl: „Jdi, neboť on je mým nástrojem, který jsem si zvolil, aby nesl mé jméno národům i králům a synům izraelským. Ukáži mu, co všechno musí podstoupit pro mé jméno.“ Ananiáš šel, vstoupil do toho domu, vložil na Saula ruce a řekl: „Saule, můj bratře, posílá mě k tobě Pán – ten Ježíš, který se ti zjevil na tvé cestě; chce, abys opět viděl a byl naplněn Duchem svatým.“ Tu jako by mu z očí spadly šupiny, zase viděl a hned se dal pokřtít. Pak přijal pokrm a síla se mu vrátila. S damašskými učedníky zůstal Saul několik dní a hned začal v synagógách kázat, že Ježíš je Syn Boží. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli a říkali: „To je přece ten, který se snažil v Jeruzalémě vyhladit všechny vyznavače tohoto jména. I sem přišel jen proto, aby je v poutech odvedl k velekněžím.“ Ale Saul působil čím dál tím mocněji a svými důkazy, že Ježíš je Mesias, přiváděl do úzkých damašské židy.

Tolik citace z Bible.

Velkým příkladem toho, jak žít s Bohem, je sv. František z Assisi.

Byl synem bohatého obchodníka v Assisi a z lásky ke Kristu všechno opustil. V době, kdy se materialismus rozrůstal i v údech Církve, začal ji František obnovovat nastoupením cesty v absolutní chudobě a životem podle evangelních rad. Založil nový řád "menších bratří" (minoritů) i jeho františkánské větve pro ženy a laiky žijící ve světě. Prioritou a nejvyšší hodnotou v jeho životě byla láska. S ní souvisel i jeho soulad s

přírodou. Jeho nejhlubší láska k Spasiteli a touha po spáse duší byla doplněna darem stigmat, která ho ještě více připodobnila ke Kristu. Zemřel ve věku 44 let.

A nemůžeme zapomenout na sv. Pia z Pietrelciny (1887 - 1968) byl to italský kněz a světec, který byl známý pro svá stigmata či jako neúnavný ale rázný zpovědník. Je mu taktěž přisuzováno mnoho zázraků. Měl dar jasnovidectví nebo bilokace.

Kolem osoby italského řeholníka se ustavičně děly věci tak mimořádné, že uváděly ve veliký úžas a zmatek lidí, kterým se skutečnost duchovního světa zdála málo reálná, pokud v ni vůbec věřili.

Svatost není jen pro kněze či řeholníky. Je pro všechny lidi. Z mnoha svatých laiků bych chtěl zmínit svatou Giannu Berettu Molla (1922–1962). Byla to italská lékařka a matka, která zemřela při porodu svého čtvrtého dítěte. Při tomto porodu řekla: „Budete-li se muset rozhodovat mezi mnou a dítětem, žádné váhání: volte – a to vyžaduji – dítě. Zachraňte je!“ Zemřela týden poté, co porodila své čtvrté dítě, Giannu Emanuelu. V době studií se formoval její postoj k víře, který mimo jiné významně ovlivnily exercicie u jeziuty Michela Avedána.

Byla kanonizována jako patronka rodiny a ochránkyně života.

Není možné se v této kapitole dopodrobna věnovat životům svatých, ale chtěl jsem ukázat alespoň na některé.

Krásná kniha o svatých, kterými se můžeme nechat inspirovat, je od autorů: Vera Schauber , Hanns Michael Schindler - Rok se svatými

2. Jak s Bohem žít nelze

Nyní se pojdme zamyslet nad tím, jak určitě s Bohem nežít.

To, jaký máme vztah k Bohu, závisí jen na nás. Bůh je Dobrota a Láska, On s námi je stále. I když ho odmítáme a tvrdíme, že neexistuje. On je a čeká, až Mu otevřeme své srdce. Až Jej pozveme do svého života.

Z popisu jednoho prožitku argentinské mističky Luz de María lze vyvodit, že Bůh je s námi stále. I tehdy když si to nepřipouštíme nebo tomu nevěříme.

Při jedné ze svých vizí pocítila tak strašnou opuštěnost Boha, že myslela, že zemře. Přestože se s manželem intenzivně modlila, Bůh ji dal pocítit, jaké to je být Bohem opuštěný.

Věřím tomu, že nás Bůh stále doprovází. Jen respektuje naši svobodu. A když Ho v životě nechceme, tak se tak stáhne do ústraní, ale je s námi stále.

Podobnou situaci zažívají rodiče dosívajících dětí. Dítě si nepřeje, aby ho rodič stále doprovázel a pomáhal mu. Chce být nezávislé. A tak moudrý rodič ustoupí do pozadí a jen své dítě sleduje a v duchu doprovází. A když náhodou dítě sejde z cesty, rodič jej stále miluje.

Zeptejte se rodičů odsouzených. Ve většině případu uslyšíme něco takového: „Je to špatné, co naše dítě provedlo, ale stále jej milujeme. Je to přece naše dítě.“

Podobně jedná i Bůh.

Jak tedy s Bohem určitě nelze žít?

Člověk je duchovní bytost a po Bohu podvědomě touží. A když nechce Boha ve svém životě, nahradí Ho jinými bohy, například penězi, luxusem, zábavou, péčí o svůj vzhled, koníčky a podobně.

Bohem pro člověka může být také rodina. Rodině takový člověk obětuje vše. Rodinu nelze zanedbávat, ale nelze se rodině úplně obětovat. Děti časem odrostou, osamostatní se, pak takový člověk ztrácí smysl života a neví, co dál.

Pokud nechceme žít s Bohem nebo nechceme Boha nahradit něčím jiným, tak Boha zpravidla nahrazujeme sami sebou. Pokud jste se někdy setkali se sebestřednými či arogantními lidmi, pravděpodobně to byli lidé bez Boha. Když Bohem nahradíme sami sebe, většinou si to neuvědomíme. Alespoň si to myslím, že si to takový člověk neuvědomuje. Protože kdyby si to uvědomil, tak je pokornější. Člověk zbožštělý se nedívá za sebe. Ano ohlédne se, ale jenom proto, aby upozornil na to, co dokázal, kolik peněz vydělal a jak je dobrý.

Návod jak nežít s Bohem: Staň se sobcem. Bůh je láska a protikladem lásky je sobectví. Bůh je také dobrota nebo bychom mohli říct přejícnost a protikladem dobroty je závist. Sobec a závistivec s Bohem nežije. Ale přesto Bůh žije s ním. Takového člověka můžeme najít kdekoliv bohužel třeba i v Církvi. Nemusí to vždycky znamenat, že ten člověk Boha nechce nebo v Boha nevěří, jen žije, jako by Bůh nebyl.

V Bibli najdeme příklad modlitby upřímné a modlitby sebestředné. Jedná se o modlitbu celníka a farizeje. Lukáš v evangeliu 18: 9 – 14 v tomto podobenství, popisuje farizea, který se pyšně modlí o svou spravedlnost a naproti tomu, výběřčího daní, který pokorně prosí Boha o milost.

Když mě začali chodit myšlenky týkající se této knihy, napadl mě název i této kapitoly. Říkal jsem si, jak nežít s Bohem, je přece jednoduché vyjmenovat. Ale přestože jsem se někdy ve svém životě od Boha vzdálil, nikdy jsem bez něho úplně nežil. A musím přiznat, že tyto řádky bylo těžké sepsat. Duch Svátý i tady pomohl. Bože, děkuji Ti!

3. Jak žít s Bohem

Jak? Jako s milující osobou. Jako s někým koho nechci zklamat nebo jinak zarmoutit.

Svatý Augustín tvrdil, že abychom s Bohem žili, musíme po Něm toužit. Není možné se neustále modlit, ale je možné neustále po Bohu toužit.

S Bohem se žije krásně, pokud všechno klapě. Pokud jsme zdraví, nikdo v naší blízkosti nezemřel, zkrátka se daří po všech stránkách. Jenže není pak Bůh takový náš automat na dobro? Když je nám krásně, chválíme Jež a děkujeme za vše. Když je nám těžko, tak Ho začneme prosit. Samozřejmě to je v pořádku. Bůh nás má rád a neodvrací se od nás. Soucítí s námi. Ale co když naše modlitba není vyslyšená, co když milovaná osoba, za kterou prosíme, zemře. V takových případech naše víra a vztah s Bohem bývá otřesen.

Richar Rohr ve své jedné z mnoha přednášek říká, že nemáme chtít po Bohu odpověď. To je náš západní styl rozhovorů. Dostat ihned odpověď bez námahy. Spíše se máme ptát a hledat smysl toho, co se stalo.

Temné chvíle, mnohdy dlouhé údobí svého života, zažívali také svatí. Příkladem muže být například sv. Matka Tereza. Mluví o tom její publikovaná korespondence v knize „Pojď, buď mým Světlem“, autor - Brain Kolodiejchuk.

Dle mého názoru, s Bohem lze žít jen život naplněný láskou, pokorou a trpělivostí. Plně se odevzdat Jeho vůli.

Obdivuji ty, kteří svůj život zcela světili Boží prozřetelnosti. Ne z lenosti nebo z lhostejnosti, to je pak vypočítavost. Vložili svůj život do Jeho rukou a nechali se objímat a ochraňovat. Jako malé nemluvně, které je zcela odkázané na pomoc rodičů. Takový život není o nic jednodušší, ale vnímáme, že veškeré starosti či trápení neneseme sami. Je zde milující Táta, který vždycky ví, co dělat a jak nás potěšit.

Pokud člověk s Bohem žije opravdu naplno, pak Jeho pomoc vidí na každém kroku. V každé situaci slyší Jeho radu. A když opravdu neví, jak dál, nechá věci jen tak plynout. Pak s úžasem sleduje, jak se vše řeší jaksi samo. Takový člověk však ví, že samo se nic neřeší – to zasáhl Tatínek.

Život s Bohem také přináší trápení z nepochopení. Někde jsem slyšel, že my křesťané nebo zkrátka věřící jsme divní. Ano budme divní v očích světa. Ale budme dobří v očích Boha. Život s Bohem přináší požehnání, zázraky a pocit štěstí.

Jak si ověřit nebo si uvědomit, že žijeme s Bohem? Postupně začínáme vnímat různá vnuknutí, touhy, přání, sny. Něco nás nutí dokončit úkol. Někomu něco říct a podobně. Není lehké vnímat Boží zásahy v našem životě. Ke všemu takovému musíme přistupovat s pokorou. Odstranit z těchto pocitů vlastní ego.

Krásný příklad soužití s Bohem uvádí Damián Stein ve své knize: „Pane obnos své zázraky“. Mluví zde o působení Ducha Svatého, mimo jiné také o daru prorokování. Nemyslím, že

bychom museli být nutně všichni proroci, přestože jsme byli při křtu na proroky, kněze, krále pomazáni. Ale každý z nás se určitě už s Boží radou setkal. Zkrátka jsme měli dojem, že teď musíme něco udělat. A pokud to neuděláme, tak to bude chyba. Nazýváme to jako předtuchu nebo pocit. Je škoda, že si takové ušlechtilé pocity mnohdy „racionálně“ vysvětlíme a neřídíme se jimi.

Jistě je nebezpečné se bezhlavě těmito vnuknutími řídit. Chce to nějakou delší zkušenost. Abychom pocítili, že to co mě ponouká k nějakému činu, je od Boha. Nemám patent na to jak jednotlivé myšlenky či nápady rozlišit, ale pokud nebudeme jednat zbrkle a budeme o tom, co nás napadlo, přemýšlet ve spojitosti s morálkou a vírou, jistě ten cit rozlišování obdržíme.

K ověření správnosti našich rozhodnutí můžeme použít například Bibli. Krátce se pomodlit za úmysl správného rozlišení a pak nechat Ducha Svatého působit.

Dobrému vztahu z Bohem napomáhá dobrý mravní život, časté svaté přijímání a častá zpověď. Prospěšný je také půst a pravidelná modlitba.

Zkrátka celkové naladění člověka na nebe.

Žít s Bohem není v zásadě nic složitého. Znamená to nechat se Bohem vést. A také neřešit to, jak se na mě dívají nebo co řeknou ostatní lidé.

Napadne vás převést starou paní o hůlce přes silnici, dát sousedům v nouzi jogurty pro jejich malé děti? Ano, můžeme

říct, že nás vede soucit, ale tak dobří nejsme sami od sebe. Věřím, že mám danou myšlenku vnuknul Bůh a čeká, zda ji uskutečníme.

Žít s Bohem vyžaduje velkou pokoru. Jakmile budeme pokorní, začneme vnímat působení Boha v našem životě. Začneme vnímat Boha v každém člověku. Jakmile začneme být pokorní, přestaneme si na něco hrát a něco si o sobě myslet.

Konat dobro nezištně je výsledkem spojení s Bohem. Namítnete: dobro můžeme konat i bez Boha. Je tady mnoho charitativních organizací lidí nevěřících. Ano. Ale abych se Bohem nechal vést, nemusím nutně v Něho věřit. Bůh koná velké věci, jak chce a skrze koho chce. Naše představa o Něm je strašně chabá. Ale pokud v Boha věřím a uvědomuji si, že jsem milován, pak se mi žije trochu jednodušeji.

Možná máme v hlavě onu hrozbu z dob dětství: „Pokud nebudeš, hodný půjdeš do pekla.“

Do pekla nepůjdeme, když nebudeme hodní. Proč nepůjdeme do pekla? Protože:

„Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.“ (Jan 3:14-18)

Do pekla půjdeme, pokud odmítneme Boha. Pokud Mu do očí řekneme: „Nechci Tě ve svém životě.“ Pak s tímto naším odmítnutím nic neudělá ani všemohoucí Stvořitel světa.

Toto je ale velmi pyšné a nebezpečné. Říká se, že poslední vlastnost, která nás při smrti opouští, je pýcha.

Teprve v jednotě s Bohem budeme konat dobro nezištně, tedy bez nějaké hrozby pekla.

Pyšné muže být také to, že se vnímám jako velký hříšník, který odmítá Boží vykoupení. Ono „nejsem hoden“ se může člověku stát osudné, pokud nepokračuje oním, „ale řekni jen slovo a má duše bude uzdravena“.

Vnímání přítomnosti Boha můžeme nazvat kontemplativní myslí. Kontemplace je plné souznění s Bohem a s jeho plány.

Návod na to, jak dosáhnout Boží přízně nebo žít s Bohem, nám dává Ježíš. Ježíš na hoře pronáší návod ve formě blahoslavenství.

Ladislav Herián v jedné ze svých přednášek říká: Ježíš neříká nic, co nedělá. Ježíš mluví svou zkušenost. Mluví a sděluje formou blahoslavenství to, co žije. Ježíš nám vlastně říká – pokud budete takto žít, budete mít vztah s Bohem, jaký mám já.

Jak lze žít s Bohem v běžném životě, plném existenčních starostí? Žijeme v materiálním světě a musíme se o naše živobytí starat. Máme k tomu zvolit dva přístupy. Můžu

pracovat kvůli tomu, abych měl peníze a zabezpečil rodinu. Nebo můžu pracovat, abych pomáhal. Člověk má možnost svou roli v životě brát jako poslání. Uvědomit si, že jsem Bohem na tento svět poslaný, abych jej spolutvořil.

Tak jako mnozí řeholníci se starali a starají o nejubožejší nezištně, tak můžeme přistupovat ke své každodenní činnosti. Nemusíme dát výpověď v zaměstnání nebo přestat podnikat. Můžeme žít normálně v běžném životě. Krásně o tom mluví Kniha moudrosti 7. 15. Zde se píše, že všechno čemu rozumíme, naši dovednost, rozumnost, všechno máme od Hospodina. Všechno naše poznání je od Něho. A proto se nebojme hledat, vynalézat, vylepšovat a usnadňovat si život.

Vše dělejme s vědomím, že to dělám pro Pána. A bonusem jsou ony prostředky k zabezpečení našich materiálních potřeb.

Ježíš říká: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně a shoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponese mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“ Jan 15,1 – 8

Pokud každou činnost budeme vykonávat s vědomou přítomností Boha, tak děláme to, co po nás Pán chce. Pak ponese dobré ovoce a dostaneme to, o co prosíme.

Ať se nám to daří. Aleluja!

K BOHU

1. Jak najít cestu k Bohu?

Člověk je tvor pragmatický, a aby mohl něčemu uvěřit, tak chce důkazy. Na druhou stranu jsme důvěřiví. Snadno uvěříme čemukoliv. Hlavně tomu, co je pro nás příjemné.

Otočit vlastní život směrem k Bohu bývá těžké. Vyžaduje to totiž změnu našeho života a postojů. Pokud se sám nerozhodnu a Boha nezačnu hledat, milovat, věřit Mu a k Bohu se modlit, tak mě nepřesvědčí nic.

Jak tedy najít cestu k Bohu? Celkově vzato, setkání s Bohem může být různorodé a individuální. Každý člověk může mít svou vlastní zkušenost s Bohem, ať už skrze křest, evangelium nebo modlitbu anebo se nechal inspirovat životem lidí, kteří svůj život s Bohem spojili.

Uvědomme si, že na Boha se můžeme vždycky spolehnout, On nás miluje. Pokud věříme, že nás miluje, pak už stačí se jen k Němu modlit.

Modlitba je rozhovor s naším nebeským Otcem. Nemusíš znát různé modlitby. Vyjdi do přírody nebo se zavři v pokojíku a začni. Takto jsem začínal můj vztah z Bohem. Stačí mu jen vykládat, co se ten den stalo, co se podařilo či nepodařilo a s čím potřebuji pomoci nebo za co Mu děkuji. Pozor, ale na modlitby typu – dej, udělej, uzdrav. Ano, prosme Pána, to je v pořádku, ale říkejme mu také, jak Ho milujeme, jak je nám s Ním dobře.

Přijdou chvíle, kdy budeme mít pocit, že nás Bůh opustil. Zvláště při nějakém soužení, útlaku či neštěstí. Naopak radost, štěstí a podobně, v nás vyvolává touhu Bohu děkovat. Nepřestávejme Boha v našem životě hledat. Pokud k němu začneme volat, začneme jej také slyšet.

K tomu abychom slyšeli Boží hlas, nepotřebujeme žádné schopnosti. Když jsme byli křtěni, tak nás kněz pomazal

olejem a prohlásil, že si nás Bůh vyvolil za proroky kněze a krále. No a proroci, jak víme, slyšeli Boží hlas. Jsme tedy k tomuto uschopnění. Nebojme se být proroky, knězi a králi. Naplníme slova, která zazněla při našem křtu.

Opět musím opakovat, že Bůh k nám mluví stále. Stále nás miluje a snaží se nám pomáhat. Jestli Boha slyšíme či neslyšíme anebo vidíme či nevidíme jeho pomoc, záleží spíše na nás.

Nemusíme být charizmatiky nebo zasvěcenými osobami, aby k nám Bůh promlouval. Stačí ho ve svém životě a za všech okolností vnímat. Tak jako vnímáme přítomnost blízké milující osoby. A Bůh takovou milující osobou bezesporu je.

V Bibli čteme, že bez Božího vědomí z naší hlavy nepadne ani vlas. Vše se děje s vědomím Boha. Ale pozor, abychom nečekali s každým rozhodnutím na nějaké znamení. Máme svobodnou vůli, přestože nám Bůh při našem rozhodování pomáhá, nemůže a ani nás nechce vodit jako loutky. Stvořil nás jako svobodné a dal nám svobodu při našem rozhodování. Pokud jej o pomoc požádáme, rád pomůže. Pozor na modlitby typu – udělám to Pane, ale až jestli přestanu kašlat, jsou modlitby dětinské. Za uzdravení se modleme, to je v pořádku, ale nekladme Bohu podmínky.

Oproti předchozímu textu mluví příklady mnoha svatých, kteří učinili podmíněný slib. Například, pokud mě Bože uzdravíš, zasvěťm Ti život a vstoupím do kláštera. Bůh je Bohem protikladů. Naše chápání Boha je nedostatečné. Čím více se o Bohu dozvídáme, tím více je pro nás nepochopitelný.

Napsat návod jak najít cestu k Bohu ve smyslu, ráno jeden růženec, v poledne korunku k Božímu milosrdenství, ve tři... Takto to nelze. Tak jednoduché to není. Ale pravidelná modlitba, zpověď, přijímání svátostí a Eucharistie nás k Bohu přibližují. Nezaručí nám to, že začneme Boha ve svém životě vnímat. Ale budeme na Boha naladěni.

Uvedu malý příklad. Když jdu do přírody, rád poslouchám zpěvy ptáků. Jednou mě napadlo, že bych se mohl naučit tyto ptáky podle zpěvu poznávat. Občas jsem si tedy nahrané zvuky i s popisky jednotlivých ptáčků pustil. Při další procházce, už jsem byl na zvuky a na zpěv ptactva naladěn. Nerozpoznával jsem je ještě všechny, ale už jsem o tomto zpěvu něco málo věděl a procházka náhle dostala jiný rozměr.

Podobně je to s naším vztahem k Bohu. Když se pomocí modlitby nebo zpívaných chval na Něho naladíme, bude snadnější Jej slyšet a také s Ním mluvit.

Slýcháváme, že víra je dar. Ano s tím souhlasím. Ale pokud si vybudujeme s Bohem vztah, budeme touto vírou obdarováni.

Jsou případy i zázračného obdržení tohoto daru. Jednou jsem měl to štěstí se s takovým člověkem, který byl vírou obdarován, setkat na pouti v Medjugorii.

Nikdy se nemodlil, ani nebyl nikdy v kostele. Bůh mu nic neřikal. Až jednou v noci při divoké jízdě z taneční zábavy z čista jasna věděl, že existuje Bůh. Prý vjeli autem do zatáčky, a jak světla reflektorů ozářila strom u cesty, náhle mu bylo vše jasné. Věděl, že Bůh je ve třech osobách, věděl i další pravdy víry, uvědomil si, že musí svůj život změnit. Pocítil lásku Boha.

Neví jak se to tak najednou stalo nebo jestli mu tu milost někdo vyprosil. Zkrátka z ničeho nic věřil v Boha. Pak začal žít o dost klidněji. Začal se učit žít v Církvi. Začal se připravovat na křest a na další svátosti. Jedna taková jeho formace probíhala i na zmiňované pouti. Obdivoval jsem jeho denní modlitbu křížové cesty na Križevac. (Križevac je nejvyšší kopec v okolí Medjugorie a během výstupu na vrchol se modlí křížová cesta). Jak se jeho život dál vyvíjel, nevím. Doufejme, že ke spokojenosti jeho i Boží.

Nečekejme však na to, že nás Bůh takto obdaruje. Ale pokud Mu život z celého srdce a upřímně odevzdáte, začne se toho dost měnit.

O vlastním obrácení a pozoruhodné cestě k Bohu mluví ve své knize francouzský kněz Père René-Luc. Kniha se jmenuje: Vychoval mě gangster.

Jedno přísloví říká: „Člověče, přičiň se a Bůh ti pomůže“. Jistě to platí i v otázce hledání cesty k Bohu.

Bůh k nám promlouvá skrze písmo, skutky, zázraky, proroctví, a skrze další osoby.

Asi se vám to někdy stalo, když si nevíte rady například v nějaké životní zkoušce, začnete se k Bohu modlit. Pak vám začnou, mnohdy už během modlitby, chodit myšlenky co a jak. Namítnete, že to neznáte? To však neznamená, že Bůh mlčí. On jen mluví ticho. Nejprve se musíme ztišit a ponořit se do Něho. Pokud pak v důvěře a s prosbou o pomoc sáhnete k Písmu svatému, poprosíte, aby vás vedl, otevřete Písmo a oči

vám padnou na konkrétní úryvek. Zde pak zpravidla dostanete odpověď na vaši otázku nebo odpověď na to, jak vyřešit daný problém. Jen pozor, aby se tato praxe nestala jakýmsi rituálem před každým rozhodnutím. Hledejme odpověď na otázky, ale s důvěrou, pokorou a láskou.

Bůh nás vede i skrze moderní techniku.

Od té doby, co mám nainstalovanou Bibli v mobilu, kde se automaticky generuje slovo nebo úryvek na den, si daný citát přečtu, ale většinou mu věnuji malou pozornost. Ale dost často se mi stává, když hledám radu nebo odpověď, cinkne mobil, otevřu vygenerovaný verš a náhle žasnu, jaké řešení Bůh vymyslel. Pak se musím opět s pokorou a úctou Bohu omluvit za mou nedůvěru v Něho. Bůh Trojjediný si vždycky umí najít cestu do našeho vědomí. Je jen na nás, se Mu otevřít a vnímat pozorně všechny projevy Ducha.

Projevů Ducha Božího je mnoho. Mohou to být například intuice, rada druhých lidí, nápis na zdi a podobně. Opět musím varovat před úzkostlivým hledáním rady typu opadnutého lístku ze stromu a podobně. I ten zlý nás chce manipulovat a upozorňuji, má s lidmi velké zkušenosti.

Důvěřujme Bohu. Duch Svatý je v nás stále a vede nás. Věřím, že se nic neděje náhodou.

2. Jak se k Bohu obraceli někteří světcí?

Ve vztahu k Bohu je pokora velmi důležitá. Ale přehnaná pokora může být také škodlivá. Mám na mysli takovou tu úzkostlivou, kde se z pokory neodvažujeme Boha oslovit. Poučme se z historie. V 16. až 18. století se zejména ve Francii začal v Církvi šířit takzvaný jansenismus. To byl směr, který tvrdil, že Bůh je veliký, vznešený, svatý a obyčejný člověk nemá právo se k němu obracet (stručně řečeno) a každý člověk je předurčen, zda bude spasen či nikoliv. V důsledku toho sílil velký tlak na mravní život věřících. Mnozí se také z tohoto důvodu začali od Církve odvracet. Eucharistie, byla velmi málo přijímána, zpravidla jen jednou ročně. Lidé si zkrátka řekli, že není v jejich silách žít tak dobře. A rezignovali. To se Bohu nejspíš nelíbilo, jelikož Milující Bůh chce být s námi stále. Nevyžaduje od nás takový odstup. Proto oslovil francouzskou řeholnici, Markétu Marii Alacoque (1647 - 1690) a zjevil jí, jak moc jeho Srdce trpí tím, že není milované. Požádal o úctu k jeho Nejsvětějšímu milujícímu Srdci. Markéta Marie Alacoque byla velice zbožná už před tímto zjevením. To ostatně dokazuje fakt, že se jí Ježíš zjevil při modlitbě před vystavenou Nejsvětější Svátosti. Po tomto setkání s milujícím Kristem se její víra a láska k Nejsvětějšímu Srdci Ježíše ještě více rozhořela.

V dětství onemocněla obrnou. Lékaři jí nemohli pomoci. Učinila slib, bude-li uzdravena, vstoupí do kláštera, poté se jí vrátilo nevysvětlitelným způsobem zdraví.

V roce 1671 vstoupila do salesiánské kongregace sester Navštívení Panny Marie a následující rok složila věčné sliby, přičemž se o čtyři dny dříve zasvětila Ježíšovu Srdci.

Při adoraci, 27. 12. 1673 v klášterní kapli, jí Pán Ježíš ukázal své Srdce a řekl: „Mé Božské Srdce plane tak silnou láskou k lidem, že už nemůže v sobě zadržet plameny hořící lásky. Žádá si, aby se co nejvíce rozšířily tvým prostřednictvím, zasáhly všechny lidi a obohatily je svými poklady.“

Spasitel si stěžoval na nevděk lidí, kteří na jeho lásku odpovídají chladem a nezájmem. Požádal o náhradu toho, co druzí zanedbávají. Zvláště ji povzbuzoval k přijímání Eucharistie, jak často jen může, zejména na první pátky v měsíci.

Také Markétu požádal o noční bdění před prvním pátkem, hodinu před půlnocí, s připomínáním si jeho agónie v Getsemanech. (Zde mají původ "Svatá hodina" před prvním pátkem a svaté přijímání na první pátky v měsíci.) Má jít o modlitby za zmírnění Božího hněvu s prosbami o milosrdenství pro hříšníky a zmírnění hořkosti, kterou Ježíš pociťoval, když zůstal v getsemanské zahradě od apoštolů opuštěn.

V následujících letech věnovala veškerou sílu a energii na šíření pobožnosti k Srdci Ježíšovu. Vyzvala i francouzského krále, aby zasvětil zemi Božskému Srdci. Tato výzva však nebyla přijata. V roce 1684 se stala asistentkou představené a další rok vychovatelkou novic. V té době zavedla v klášteře společné uctívání Božského Srdce.

Před svou smrtí Markéta mimo jiné řekla sestřám: „Jaké je to štěstí milovat Boha! Milujte tuto Lásku dokonale!“ Přijala

svátost nemocných a zemřela se jménem Ježíšova Srdce na rtech.

Zdroj: <https://catholica.cz>

Dalším příkladem silné a procítěné modlitby je sv. Ignác z Loyoly (1491 – 1556), zakladatel Tovaryšstva Ježíšova (jezuitů).

Byl vojákem a při jedné bitvě utrpěl vážné zranění nohy. Lékaři se zprvu chirurgicky snažili nohu spravit, ale následky zranění byly tak vážné, že přijal svátost umírajících. Den před svátkem Petra a Pavla lékaři příbuzné připravili na smrt raněného. V noci pak došlo k náhlému obratu a jeho stav se rychle zlepšil. Přičítal to přímlově sv. Petra, neboť byl jeho ctitelem.

Kosti však nesrostly dobře, jedna mu pod kolenem vyčnívala, a proto se nechal znovu operovat. Jednalo se o bolestné zákroky před zavedením praxe umrtvování a narkózy. Znetvoření bylo spraveno, ale noha zůstala kratší. Navíc po dlouhé týdny nemohl z lůžka a v domě nebyl výběr četby. Sálh tedy po dvou nabídnutých knihách: Životu Krista od L. Kartuziánského a Zlaté legendě - životopisech svatých od Jakuba de Voragine.

Četba mu přinesla objev duchovního rytířství, které poznával jako náročnější než to fyzické. Uvědomoval si, že jeho dosavadní život byl bezduchý a prázdný. Začala se v něm

probouzet touha vykonat v Boží službě velké věci jako sv. Dominik či František nebo mnozí jiní.

Vydal se na Montserrat poblíž Barcelony. Tam vykonal obzvláště dlouhou generální zpověď. Mezka, se kterým připutoval, dal tamnímu klášteru, meč a dýku položil jako votivní dar k obrazu Panny Marie a svůj rytířský oblek přenechal jednomu žebrákovi. V kajícím rouchu z hrubé pytloviny při nočním bdění, začal na kolenou před Madonou na Montserratu nový život.

Po oslavě Zvěstování Páně odešel do blízké Manaresy, kde začal své "exercicie" a vnitřní jedenáctiměsíční formaci. Nějakou dobu navštěvoval útulek pro chudé nedaleko jeskyně, v níž se nejčastěji modlil a konal pokání, pak také dominikánský klášter. Žil asketicky, bez masa a vína, jeden celý týden strávil o hladu a žízni. Každodenní modlitbě věnoval 7 hodin. Prohluboval svou zbožnost a důslednost křesťanského života. V tomto období se mu také dostalo mimořádné milosti pronikavého poznání mnoha věcí víry a života z ní.

Vedl život modlitby, která byla často afektivní. Ve stoje si představil Boží přítomnost, pak se hluboce uklonil a adoroval. Vkleče nebo na nízké stoličce se soustředil, až měl slzy v očích. Velká vidění a duchovní zážitky si zaznamenával stručnými poznámkami. Vždy se ovládal a žil v poslušnosti a rozvážnosti, aby neupadl do klamu. Pro ty, které učil rozjímavé modlitbě, sepsal i metodu pro rozjímání.

Z jeho citátů a reflexí vznikla knížka „Jiskry“, v níž nám mimo jiné připomíná, že při všech svých rozhodováních máme mít na mysli jediné cíl, k němuž směřuje předmět naší volby, a nevolit podle zevnějšku.

Nejen pro nečtenáře doporučuji film, kde jeho život pěkně ztvárnil režisér Paolo Dy, Cathy Azanza ve španělském filmu z roku 2016: Ignác z Loyoly, (Ignacio de Loyola) Scénář napsal: Paolo Dy.

Mohli bychom jmenovat další světce, kteří prožívali velmi vřelý a silný vztah s Bohem. Například: sv. Terezie z Lisieux, sv. František z Assisi, sv. Matka Tereza a nemůžeme zapomenout na sv. Jana Pavla II., který se netajil velkou úctou také k Panně Marii.

Na závěr si dovolím uvést jeden příběh, který nám může naznačit, jak se k Bohu obracet.

TŘI KAPKY

Jednou, když přišli za starcem Kyrilem Pavlovem, s nadšením mu začali vyprávět o tom, kolik lidí přišlo dnes do chrámu, jak to budí pocit radosti a naděje, že se v národě začíná utvrzovat víra. Otec Kyril se zamyslel a řekl jim, aby nabrali kbelík vody a přinesli mu ho.

Za chvílku mu donesli kbelík naplněný vodou. Tehdy otec Kyril řekl: „Tohle je to množství lidí, kteří dnes přišli do chrámu“ ... a vzápětí jim přikázal, aby ho vylili.

Když vylili vodu a kbelík položili na místo, stařec Kyril ukázal na tři kapky, které stekly zpátky na dno, a řekl: „Tohle jsou ti, kteří se dnes spasí!!!“

„Většina lidí totiž“, pokračoval stařec, „chodí do chrámu znajíc jen slovo DEJ.“

Bože, dej mi zdraví; ... dej, ať se vyřeší moje finanční situace; ... dej mi dobrého muže, ženu, ... DEEEJ...

Velmi málo je těch, co přijdou do chrámu se slovy ODPUSŤ, HOSPODINE! - promiň, že jsem zhřešil; ... odpusť, že jsem nedokázal milovat; ... promiň, odpusť, že jsem zapomněl na Tebe..."

Bohužel, jen málokdy zazní tato slova. Lidé chodí celá léta do chrámu, ale neuvědomují si, že do chrámu by měl přicházet (jako) kající se hříšník, s pokorou v očích, a ne domnělý spravedlivec, který dělá laskavost Bohu tím, že přišel do chrámu.

(Fc: Otec Nikodím - Dušan Tomko)

Převzato z Biblia Jezis Maria Jozef RKC Modlitby

S Kyrilem lze souhlasit, jen bych ještě přidal, nezapomeňme Bohu děkovat.

Otče, děkuji Ti za tvou lásku k nám.

Otče, děkuji Ti za tvého Syna, kterého jsme my zabili.

Otče, Pane Bože Vševládný, děkuji Ti za tvou Trpělivost s námi, marnotratnými syny.

Miluji Tě!

Závěr:

Děkuji Ti, Pane, za důvěru a trpělivost.

Čtenáře prosím o shovívavost.